

From The Risale-i Nur Collection

เราะมะฎอน
ความมัรยัสต์
และการขอขอบคุณ

Bediüzzaman Said Nursi

โดย : เหว็ดอุซซะมาน สะอ์ด นุรซึ

บรรจง บินกาซัน : แปล

Ramazan İktisat Şükür Risaleleri
TAYLAND Lisaniyle

ระฆะฆวน ความมัธยัสถ์ และการขอบคุณ

โดย : เบดีอุซซะมาน สะอีด นุรซึ

แปล : บรรจง บินกาซัน

จาก : RAMADAN, FRUGALITY, THANKSGIVING

By : Bediuzzaman Said Nursi

จัดพิมพ์โดย : İHLÂS NUR NEŞRİYAT Sanayi Ticaret Ltd. Şti.
Sanayi Cad. Sanayi Han A-Blok No: 23/69
Ulus – ANKARA / Türkiye
Tel: +90(312) 324 27 09 Faks: +90(312) 309 13 05
Web: www.nur.gen.tr E-mail: nur@nur.gen.tr

ISBN 978-975-8785-99-5

Ankara – 2010

Sertifika No: 1007-06-009102

สารบัญ

เราะมะฎอน เดือนศักดิ์สิทธิ์

ความมัธยัสถ์

ชะกาด

การแสดงความรู้สึกขอบคุณ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ผู้ทรงกรุณาปราณี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

คำนำ

ขอความสันติและความเมตตาปราณีจากอัลลอฮ์จงมีแต่ท่าน

เดือนเราะมะฎอนเป็นเดือนอันประเสริฐและเป็นเดือนที่มีความสำคัญยิ่งสำหรับมุสลิม เพราะเดือนนี้เป็นเดือนที่อัลลอฮ์ผู้ทรงยิ่งใหญ่ ผู้ทรงสร้างและผู้ทรงอภิบาลทุกสรรพสิ่งได้ประทานคัมภีร์กุรอานแก่ท่านนบีมุฮัมมัด เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตแก่มวลมนุษยชาติซึ่งเป็นแนวทางที่จะทำให้มนุษย์ได้รับความสันติ ได้รับความจำเริญในโลกนี้และได้รับความรอดพ้นในโลกหน้า และในเดือนนี้อีกเช่นกันที่มุสลิมทุกคนไม่ว่าจะอยู่ในมุมไหนของโลกได้ร่วมกันแสดงความจงรักภักดีต่ออัลลอฮ์ด้วยการถือศีลอด

เดือนเราะมะฎอนกับการถือศีลอดจึงเป็นสิ่งที่อยู่คู่กันตราบจนถึงวันสิ้นโลก

เนื่องจากคัมภีร์กุรอานถูกประทานมาเป็นทางนำสำหรับมนุษยชาติ แต่ผู้ที่จะได้รับประโยชน์จากคัมภีร์กุรอานอย่างเต็มที่ก็คือผู้มีความยำเกรง (ตักวา) ต่ออัลลอฮ์ นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมพระองค์จึงได้กำหนดให้มุสลิมผู้ศรัทธาทั้งชายและหญิงที่เข้าสู่วัยผู้ใหญ่ทุกคนถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอน ทั้งนี้เพราะวัตถุประสงค์สำคัญของการถือศีลอดก็เพื่อให้ผู้ถือศีลอดเกิดความยำเกรงต่ออัลลอฮ์และจะได้ปฏิบัติตามแนวทางที่พระองค์ได้ประทานมานั่นเอง

การถือศีลอดนอกจากจะเป็นการแสดงความเคารพภักดี(อิบาดะฮฺ) และเป็นการสร้างความรู้สึกยำเกรงต่อพระเจ้าซึ่งถือเป็นคุณธรรมสำคัญที่จะทำให้มนุษย์ยับยั้งจากความชั่วแล้ว ยังเป็นการสร้างความเสมอภาคในหมู่มนุษย์ สร้างความรู้สึกหิวกระหายซึ่งทำให้เกิดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจและอยากจะช่วยเหลือคนเหล่านั้น

นอกจากนี้แล้ว เดือนเราะมะฎอนกับการถือศีลอดยังสอนบทเรียนอันมีค่าอีกมากมายซึ่งเบ็ดเตล็ดอุซชะมาน สะอีด นูรซี ปราชญ์มุสลิมผู้มีชื่อเสียง ชาวตุรกีและนักสู้เพื่อฟื้นฟูประชาคมอิสลามได้นำเสนอเพื่อเป็นแง่คิดในการดำเนินชีวิตแก่เราในหนังสือเล่มนี้ เช่น ความมັรยัสต์ ความรู้สึกขอบคุณพระเจ้า และความรู้สึกว่าตัวเองเป็นของพระเจ้า เป็นต้น

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะช่วยชี้แนะให้เราได้รับแง่คิดที่จะทำให้จิตใจของเราสว่างไสวด้วยแสงทองแห่งอิสลามหลังจากที่ได้อุทิศตนถือศีลอดกันมาตลอดทั้งเดือนเราะมะฎอน อินชาอัลลอฮฺ

ด้วยสลามและดูอา

เราะมะฎอน เดือนศักดิ์สิทธิ์

บ

ทความขึ้นนี้จะพุดถึงวัตถุประสงค์บางประการของพระเจ้าสำหรับการถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอนซึ่งเป็นสัญลักษณ์หรือพิธีกรรมที่มีความชัดเจนและสวยงามที่สุดของอิสลาม ในส่วนนี้จะประกอบไปด้วยเก้าประเด็นที่อธิบายถึงวัตถุประสงค์เก้าประการ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปราณี ผู้ทรงเมตตาเสมอ
เดือนเราะมะฎอนเป็นเดือนที่คัมภีร์กุรอานได้ถูกประทานมา
เป็นทางนำที่ชัดเจนสำหรับมนุษยชาติ (กุรอาน 2:158)

ประเด็นแรก

การถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอนเป็นหนึ่งในหลักการที่สำคัญและเป็นสัญลักษณ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของอิสลาม วัตถุประสงค์ของการถือศีลอดเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความเป็นพระเจ้าของอัลลอฮฺและการขอบคุณสำหรับความโปรดปรานของพระองค์ บางอย่างเป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตทางด้านส่วนตัวและสังคมของมนุษยชาติ การฝึกฝนและการจัดระเบียบวินัยให้ตนเอง

วัตถุประสงค์หนึ่งซึ่งเกี่ยวข้องกับความเป็นพระเจ้าของอัลลอฮฺก็คือพระองค์ได้แสดงความสมบรูณ์แห่งความเป็นพระเจ้า ความเป็นผู้ทรงกรุณาปราณีและผู้ทรงเมตตาของพระองค์เหนือโลกที่พระองค์ได้ทรงออกแบบไว้เพื่อรองรับความโปรดปรานของพระองค์ซึ่งเกินกว่าที่มนุษย์จะจินตนาการได้ กระนั้นก็ตาม มนุษย์ก็ยังไม้อาจมองเห็นความจริงในเรื่องนี้ได้อย่างสมบรูณ์

ทั้งนี้เนื่องจากความไม่ใส่ใจและม่านที่ปิดบังตาอยู่ แต่ในช่วงเดือนเราะมะฎอน บรรดาผู้ศรัทธาจะปฏิบัติศาสนกิจเหมือนกับเผ่าคอยรับคำสั่งให้ช่วยเหลือตัวเอง ไปสู่การสิ้นสุดของวันเหมือนกับกองทัพที่รอคอยคำสั่งให้เคลื่อนไปข้างหน้า ดังนั้น พวกเขาจะสนองตอบความเมตตาอันยิ่งใหญ่ไพศาลนั้นด้วยการปฏิบัติศาสนกิจร่วมกันอย่างพร้อมเพรียง ผมแปลกใจว่าคนที่ไม่ปฏิบัติศาสนกิจหรือมีส่วนในเกียรติของการได้รับความโปรดปรานนี้สมควรที่จะถูกเรียกว่ามนุษย์หรือไม่

ประเด็นที่สอง

ดังที่ได้กล่าวไว้ในการพูดครั้งที่หนึ่งว่าวัตถุประสงค์อีกอย่างหนึ่งก็คือ เพื่อแสดงว่าอาหารที่บ่าวนำมาจากครัวของพระราชานั้นมีราคา ดังนั้น การให้ทิปแก่คนรับใช้โดยไม่ยอมรับพระราชารู้สึกที่เราได้รับ จึงเป็นเรื่องไม่พอใจเหลือเกิน ในทำนองเดียวกัน อัลลอฮ์ผู้ทรงยิ่งใหญ่ได้ทรงแผ่ความอุดมสมบูรณ์ของพระองค์ไปทั่วแผ่นดินและได้ประทานแก่พวกเขาโดยกำหนดราคาไว้ด้วย นั่นคือ การขอบคุณ

สาเหตุต่าง ๆ แห่งความอุดมสมบูรณ์หรือผู้นำความอุดมสมบูรณ์เหล่านั้น มักก็เหมือนกับบ่าวรับใช้ในตัวอย่างข้างต้น เราให้ทิปคนรับใช้ รู้สึกเป็นหนี้คนรับใช้และบางครั้งก็ขอบคุณพวกเขาทั้ง ๆ ที่พวกเขาเป็นแค่เพียงสาเหตุหรือหนทางที่ทำให้เราได้รับความอุดมสมบูรณ์เท่านั้น แต่เราก็แสดงความเคารพถึงขั้นที่พวกเขาไม่ควรจะได้รับ ผู้ประทานความอุดมสมบูรณ์ที่แท้จริงต่างหาก ที่ควรจะได้รับ การขอบคุณอย่างไม่สิ้นสุดสำหรับความอุดมสมบูรณ์เหล่านั้น การแสดงความขอบคุณดังกล่าวประกอบไปด้วยรูปแบบของการยอมรับว่าเราต้องการความอุดมสมบูรณ์ เราซาบซึ้งและเห็นคุณค่าของสิ่งที่ได้รับและถือว่ามันมาจากพระองค์โดยตรง

การถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอนเป็นกุญแจไปสู่ความจริง ความบริสุทธิ์ใจ ความเข้าใจและการแสดงความขอบคุณ หลายคนไม่สามารถเห็นคุณค่าความอุดมสมบูรณ์ส่วนใหญ่ที่พวกเขาได้รับ เพราะพวกเขาไม่รู้จักรहितัวอย่างเช่น ขนมปังแห้งชิ้นหนึ่งไม่มีค่าอะไรสำหรับคนที่อิ่มแล้วโดยเฉพาะ ถ้าหากเขาเป็นคนรวย ถึงแม้ประสาทแห่งการรับรสชาติของพวกเขาจะยืนยันว่ามันเป็นความโปรดปรานอันมีค่าของพระเจ้าในสายตาของผู้ศรัทธาในตอนละศีลอดก็ตาม ระหว่างเดือนเราะมะฎอน ทุกคนจะได้รับความรู้สึกขอบคุณในหัวใจโดยการเข้าใจถึงคุณค่าของความโปรดปรานจากพระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริง

ในขณะที่ถือศีลอด บรรดาผู้ศรัทธาจะคิดว่า : “เนื่องจากความอุดมสมบูรณ์เหล่านี้เดิมทีแล้วมิได้เป็นของฉัน ฉันจึงไม่อาจถือว่ามันเป็นเพียงแค่อาหารหรือเครื่องดื่ม เนื่องจากผู้เป็นเจ้าของคือพระเจ้าประทานแก่ฉัน ดังนั้นฉันจะคอยให้พระองค์อนุญาตก่อน ฉันจึงจะกิน” โดยการยอมรับว่าอาหารและเครื่องดื่มเป็นของขวัญจากพระเจ้า ผู้ศรัทธาจึงขอบคุณพระองค์อย่างเจียม ๆ นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมการถือศีลอดจึงเป็นกุญแจไปสู่การขอบคุณพระเจ้าซึ่งเป็นหน้าที่สำคัญของมนุษย์

ประเด็นที่สาม

การถือศีลอดเกี่ยวข้องกับชีวิตทางสังคมของมนุษยชาติ เพราะการที่พระเจ้าตัดสินใจไม่ประทานปัจจัยแก่ทุกคนเหมือนกันนั้นหมายความว่าคนรวยจะต้องช่วยคนจน หากไม่มีการถือศีลอด คนรวยหลายคนและคนที่คิดถึงแต่เรื่องของตัวเองก็จะนึกไม่ออกถึงความทรมาณจากความหิวโหยและความยากจน และไม่รู้ว่าจะคนจนจะต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่มากน้อยเพียงใด การรู้สึกเอาใจใส่ต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันจึงเป็นรากฐานของการขอบคุณพระเจ้าที่แท้จริง

มีบางคนที่ยากจนกว่านั้นอีก ดังนั้น ทุกคนจะต้องช่วยคนเหล่านี้ ถ้าหากคนไม่รู้สึกถึงความหิวโหย มันก็เป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะทำความดีหรือช่วยเหลือคนอื่น ถึงแม้ว่าพวกเขาจะทำ พวกเขา ก็ทำได้โดยไม่สมบูรณ์เพราะพวกเขาไม่รู้สึกถึงสภาพของความหิวโหยในระดับเดียวกัน

ประเด็นที่สี่

การถือศีลอดเดือนเราะมะฎอนมีวัตถุประสงค์หลายอย่างที่เกี่ยวข้อกับการฝึกฝนและสร้างระเบียบวินัยให้ตนเอง เช่น ตัวตนทางด้านร่างกาย ปราณนาที่จะเป็นอิสระและถือว่าตัวมันเป็นอิสระและไม่ถูกจำกัด โดยธรรมชาติแล้ว ตัวตนนี้่อยากจะเป็นผู้มีอำนาจที่มองเห็นได้และเป็นอิสระ สามารถที่จะทำอะไรได้ตามใจตัวเองเสียด้วยซ้ำ มันไม่ชอบที่จะคิดว่าตัวเองกำลังถูกฝึกฝน และถูกทดสอบโดยความอดมสมบูรณ์อันสุดคณานับของพระเจ้า มันกลืนกินความอดมสมบูรณ์ของพระเจ้าเหมือนกับสัตว์ ในแบบเดียวกับขโมยหรือโจร โดยเฉพาะถ้าหากความมั่งคั่งและอำนาจของมันมีความประมาทติดมาด้วย

ระหว่างเดือนเราะมะฎอน ความเป็นตัวตนของทุกคนเข้าใจว่าตัวมันเป็นของผู้อื่น ไม่ใช่ตัวของตัวเอง มันเข้าใจว่ามันเป็นป่าว ไม่ใช่ตัวตนที่เป็นอิสระ ถ้าหากไม่ได้รับคำสั่งหรือไม่ได้รับอนุญาต มันก็ไม่สามารถทำแม้แต่สิ่งที่เป็นเรื่องปกติธรรมดาที่สุด เช่น การกินและดื่ม ความไม่สามารถที่จะทำอะไรตามใจตัวเองนี้จะสลายความเป็นใหญ่ที่ตัวเองสร้างขึ้นมาและจะทำให้มันยอมรับว่าตัวเองเป็นป่าวที่จะต้องทำหน้าที่ขอบคุณพระเจ้า

ประเด็นที่ห้า

การถือศีลป้องกันตัวตนทางร่างกายจากการฝ่าฝืนและประดับประดา
มันด้วยศีลธรรมที่ดีงาม

ตัวตนทางด้านร่างกายของแต่ละคนลืมตัวเองโดยความประมาท
ไม่รอบคอบ มันไม่เห็นและไม่ต้องการที่จะเห็นว่าตัวเองหมดสภาพ ยากจน
และบกพร่องตลอดไป มันไม่คิดว่ามันจะเผชิญความโชคร้ายและจะเสื่อมสลาย
ไปได้อย่างไร มันไม่คิดว่ามันประกอบไปด้วยเนื้อหนังและกระดูกที่จะแตกสลาย
ไปอย่างรวดเร็ว มันกระโจนเข้าสู่โลกด้วยความโลภโมโหโสันและผูกพันราวกับ
ว่ามันมีร่างกายเป็นหลักและจะมีชีวิตอยู่ตลอดเวลา มันเกาะแน่นอยู่กับอะไร
ก็ตามที่เป็นกำไรและให้ความสุขสำราญ ในภาวะเช่นนี้ มันจึงลืมนพระผู้ทรงสร้าง
มันและเป็นผู้ฝึกฝนมันด้วยความเอาใจใส่อย่างดี ด้วยความที่จมอยู่ในบึงแห่ง
ความเลวทราม มันจึงไม่คิดถึงผลที่จะติดตามมาในชีวิตโลกนี้หรือในโลกหลัง
ความตาย

แต่การถือศีลลดเดือนเราะมะฎอนจะทำให้คนที่ไม่ใส่ใจและดีอรั้น
ดันทุรังรู้สึกถึงความอ่อนแอและความยากจนภายในตัวตนของพวกเขา ความ
หิวจะกลายเป็นข้อพิจารณาสำคัญประการหนึ่งและเตือนพวกเขาให้รู้ว่าร่างกาย
ของพวกเขาจริง ๆ แล้วเปราะบางเพียงใด พวกเขาจะมองเห็นถึงความจำเป็น
ที่พวกเขาจะต้องได้รับความรัก ความสงสารและความเอาใจใส่ เลิกหยิ่งยโส
ต้องการความช่วยเหลือในศาลของพระเจ้าในสภาพสิ้นเนื้อประดาตัว ช่วยเหลือ
ตัวเองไม่ได้และต้องลุกขึ้นมาเกาะประตูแห่งความเมตตาด้วยมือแห่งการขอบคุณ
พระเจ้าอย่างเจียบ ๆ ถ้าหากว่าความประมาทยังไม่ได้ทำลายพวกเขาจนเสียหาย
หมดสิ้นเสียก่อน

ประเด็นที่หก

พระผู้เป็นเจ้าเริ่มประทานกรูอาในเดือนเราะมะฎอนซึ่งมีความหมายหลายอย่าง เช่น ในเมื่อคัมภีร์กรูอาถูกประทานลงมาในระหว่างเดือนเราะมะฎอนฉันใด ผู้ศรัทธาก็ควรพยายามที่จะเป็นเหมือนกับมลาอิกะฮ์ฉันนั้น โดยการละเว้นจากการกิน การดื่ม การหมกมุ่นอยู่กับสิ่งไร้สาระและความต้องการต่างๆ ระหว่างเดือนเราะมะฎอน พวกเขาควรอ่านหรือฟังคัมภีร์กรูอาเหมือนกับว่ามันกำลังถูกประทานลงมาครั้งแรก หากเป็นไปได้ พวกเขาควรจะฟังคัมภีร์กรูอาเหมือนกับว่าพวกเขากำลังได้ยินท่านนบีมุฮัมมัดอ่านกรูอาอยู่หรือญิบรีลกำลังอ่านให้ท่านนบีมุฮัมมัดฟังหรือพระเจ้ากำลังประทานกรูอาแก่ท่านนบีมุฮัมมัดผ่านทางญิบรีล พวกเขาควรจะเคารพคัมภีร์กรูอาในการใช้ชีวิตประจำวันและแสดงวัตถุประสงค์ของพระเจ้าที่ประทานคัมภีร์กรูอาลงมาโดยการนำสาส์นของคัมภีร์กรูอาไปยังผู้อื่น

เดือนเราะมะฎอนเปลี่ยนสภาพโลกมุสลิมให้เป็นมัสญิดอันยิ่งใหญ่ที่ภายในนั้นมีมุสลิมจำนวนนับหลายล้านคนอ่านกรูอาให้แก่ผู้อาศัยอยู่บนโลก โดยการแสดงให้เห็นถึงความจริงที่ว่า “เดือนเราะมะฎอนเป็นเดือนที่คัมภีร์กรูอาได้ถูกประทานมา” (กรูอา 2:185) เดือนเราะมะฎอนได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่ามันเป็นเดือนของคัมภีร์กรูอา ขณะที่บางคนในที่ชุมนุมใหญ่ในมัสญิดอันยิ่งใหญ่ของโลกมุสลิมฟังการอ่านคัมภีร์กรูอาด้วยความเคารพคนอื่น ๆ อีกหลายคนก็อ่านคัมภีร์กรูอา ดังนั้น จึงเป็นเรื่องไม่สมควรอย่างยิ่งที่เราจะทิ้งสภาพทางจิตวิญญาณแห่งสวรรค์โดยการเชื่อฟังตัวตนทางร่างกายด้วยการหันไปกินและดื่มใน “มัสญิด” อันศักดิ์สิทธิ์ เพราะมันเป็นการยั่วยุที่ชุมนุมทั้งหมดซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมที่สุดและเป็นการกระทำที่ต่อต้านมุสลิมผู้ถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอน

ประเด็นที่เจ็ด

การถือศีลอดเดือนเราะมะฎอนมีวัตถุประสงค์หลายอย่างที่เกี่ยวกับการตอบแทนรางวัลทางด้านจิตใจแก่บุคคล เพราะทุกคนถูกส่งมายังโลกนี้เพื่อหว่านเมล็ดแห่งชีวิตหน้า ข้อความในย่อหน้าต่อไปนี้อธิบายถึงเหตุผลดังกล่าวไว้ดังนี้ :-

รางวัลตอบแทนสำหรับการทำความดีในเดือนเราะมะฎอนจะถูกทวีคูณเป็นพันเท่า ฮะดีษหนึ่งกล่าวว่าอักษรตัวหนึ่งของคัมภีร์กุรอานจะได้รับรางวัลตอบแทนเป็นสิบเท่า การอ่านอักษรตัวหนึ่งหมายถึงสิบความดีและนำมาซึ่งผลไม้ 10 ลูกในสวนสวรรค์ แต่ในระหว่างเดือนเราะมะฎอน รางวัลตอบแทนนี้จะถูกทวีคูณด้วย 1,000 และมากกว่านั้นสำหรับอายุะฮ์อย่างเช่น อายุะฮ์สุญัยยี (กุรอาน 2:255) รางวัลตอบแทนจะยิ่งใหญ่กว่านั้นอีกในคืนวันศุกร์ของเดือนเราะมะฎอน ยิ่งไปกว่านั้น อักษรแต่ละตัวจะถูกคูณด้วย 30,000 ถ้าหากว่ามันถูกอ่านในคำคืนที่เรียกว่า “ลัยละตุลก็อตฺร” (คืนเริ่มต้นประทานคัมภีร์กุรอาน) ระหว่างเดือนเราะมะฎอน คัมภีร์กุรอานที่อักษรแต่ละตัวจะให้ผลไม้อันถาวรแห่งสวรรค์ 30,000 ลูกจะกลายเป็นเหมือนกับต้นไม้อันจำเริญขนาดใหญ่มาให้ผลไม้อันถาวรแห่งสวรรค์นับล้านๆลูก ลองคิดดูเอาก็แล้วกันว่าการคำนี้มีความสำคัญและให้กำไรมากมายเพียงใด และมันเป็นการขาดทุนมหาศาลแค่ไหนสำหรับผู้ที่ไม่รู้จักคุณค่าของตัวอักษรกุรอาน

ดังนั้น เดือนเราะมะฎอนจึงเป็นเวลาที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการทำการคำที่ได้รับผลกำไรสำหรับโลกหน้า มันเป็นเหมือนกับท้องทุ่งอันอุดมสมบูรณ์ที่สุดที่จะเพาะปลูกเพื่อเก็บเกี่ยวไว้สำหรับชีวิตโลกหน้า การเพิ่มทวีคูณรางวัลสำหรับการทำความดีในเดือนเราะมะฎอนนั้นทำให้มันเหมือนกับเดือนเมษายนในฤดูใบไม้ผลิ มันเป็นเดือนศักดิ์สิทธิ์ เป็นเทศกาลที่สว่างไสวสำหรับขบวนแห่งของผู้เคารพสักการะความเป็นผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าของพวกเขา

นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมการถือศีลอดเดือนเราะมะฎอนจึงเป็นข้อบังคับ
ทำไมผู้ศรัทธาจึงไม่ได้รับอนุญาตให้ตอบสนองความต้องการเยี่ยงสัตว์ของ
ตัวตนด้านร่างกายและหมกมุ่นอยู่กับสิ่งที่ไร้สาระ เนื่องจากพวกเขาเป็นเหมือน
มลาอิกะฮฺขณะถือศีลอดหรือกำลังทำการคำตังกล่าวอยู่ ผู้ศรัทธาแต่ละคนจึง
เป็นกระเจกที่สะท้อนความเพียงพอในตนเองของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ พวกเขาเคลื่อน
เข้าไปสู่การเป็นวิญญานอันบริสุทธิ์ที่ปรากฏอยู่ในชุดเสื้อผ้าที่มีตัวตนโดยการ
ละทิ้งโลกเป็นระยะเวลาที่ได้ถูกกำหนดไว้ ความจริงแล้ว เดือนเราะมะฎอนมีแต่
สิ่งที่ทำให้ผู้ศรัทธาได้รับชีวิตที่ถาวรหลังจากช่วงเวลาสั้นๆ ในโลกนี้โดยการ
ถือศีลอด

เราะมะฎอนหนึ่งอาจทำให้ผู้ศรัทธาได้รับรางวัลตอบแทนเท่ากับ 80 ปี
เพราะคัมภีร์กุรอานกล่าวว่า **ในคำคืนแห่งลัยละตุลก็อดฺรฺ(คืนแห่งอาญาภาพ)**
นั้นเป็นคำคืนที่ดีกว่า 80 ปี (กุรอาน 97:3) กษัตริย์องค์หนึ่งอาจประกาศ
วันหยุดเพียงสองสามวันเพื่อเฉลิมฉลองโอกาสพิเศษในการขึ้นครองบัลลังก์
และให้เกียรติเป็นพิเศษแก่พสกนิกรผู้ซื่อสัตย์เนื่องในโอกาสดังกล่าว ทำนอง
เดียวกัน จอมราชันย์ผู้ยิ่งใหญ่ตลอดกาลของ 18,000 โลก ได้ประทานคัมภีร์
กุรอานอันเป็นประกาศิตอันสูงส่งแก่ทุกโลกในเดือนเราะมะฎอน ดังนั้น เดือน
เราะมะฎอนจึงเป็นเทศกาลพิเศษของพระเจ้าซึ่งในระหว่างนั้นพระองค์ได้
ประทานความจำเริญลงมาและวิญญานทั้งหลายได้มารวมกัน เมื่อกำหนดให้
เดือนเราะมะฎอนเป็นเทศกาลที่ถูกกำหนดโดยพระเจ้า การถือศีลอดจึงได้ถูก
บัญญัติเพื่อที่ผู้คนจะได้ถอนตัวออกมาจากการหมกมุ่นอยู่กับเรื่องทางด้าน
ร่างกายระดับหนึ่ง

การถือศีลอดทำให้ผู้คนสามารถละทิ้งบาปที่ทำไปโดยความรู้สึกทาง
ด้านร่างกายหรืออวัยวะต่างๆ และใช้มันไปเพื่อการแสดงความเคารพภักดี
พระเจ้า ตัวอย่างเช่น ผู้ถือศีลอดจะหยุดลิ้นตัวเองมิให้โกหก นินทาใส่ร้าย
หรือสบถสาบาน และหันมาอ่านกุรอาน สรรเสริญพระเจ้า ขอการอภัยโทษ

และวิงวอนพระองค์ให้อำนวยพรแก่ท่านผู้มีอัมมัต พวกเขาจะหักห้ามตัวเอง มีให้มองและป้องกันหุมิให้ฟังสิ่งต้องห้าม แต่พวกเขาจะมองสิ่งที่ให้บทเรียนทางด้านจิตวิญญาณหรือคำเตือนทางศีลธรรมและฟังกุรอ่านและความจริง เมื่อกระเพาะที่เหมือนกับโรงงานถูกสั่งให้หยุดทำงาน ส่วนอื่นๆก็สามารถถูกทำให้ปฏิบัติตามได้โดยง่าย

8 ประเด็นที่แปด

วัตถุประสงค์หนึ่งของการถือศีลอดก็คือเพื่อให้มนุษย์ได้ตั้งเวหนทางด้านร่างกายและจิตใจ ถ้าหากตัวตนทางร่างกายยังคงทำ กินและดื่มตามที่มันต้องการ สุขภาพทางด้านร่างกายของมนุษย์ก็จะเป็นอันตราย แต่สิ่งที่สำคัญกว่านั้นก็คือ ชีวิตทางด้านจิตวิญญาณของพวกเขาจะเป็นอันตรายด้วย เพราะว่าพวกเขาไม่แยกแยะระหว่างสิ่งที่อนุญาติและสิ่งต้องห้าม ตัวตนทางร่างกายจะพบว่าเป็นเรื่องยากที่จะเชื่อฟังหัวใจและวิญญาณ การไม่ยอมรับหลักการจะทำให้ตัวตนทางร่างกายเข้ามาควบคุมมนุษย์และขับเค็ล่อนเขาหรือเธอไปตามที่มันต้องการ อย่างไรก็ตาม การถือศีลอดเดือนเราะมะฎอนจะทำให้มันรู้จักการควบคุมและการมีวินัยในตนเองจะทำให้มันเชื่อฟัง ท้องก็จะไม่เป็นอันตรายจากการกินมากไปก่อนที่อาหารมือก่อนหน้านั้นจะถูกย่อยดีแล้ว และด้วยการเรียนรู้ที่จะละเว้นสิ่งที่อนุญาติ มันจะสามารถปฏิบัติตามประกาศิตของเหตุผลและละเว้นจากสิ่งต้องห้ามได้ ดังนั้น ตัวตนทางร่างกายจะพยายามไม่สร้างความเสียหายให้แก่ชีวิตทางจิตวิญญาณของมันเอง

นอกจากนี้แล้ว คนส่วนใหญ่ยังได้รับความเตือนร้อนจากความหิวในระดับต่างกัน การจะอดทนต่อความหิวที่ยาวนานได้นั้น มนุษย์จะต้องฝึกฝนตนเองในเรื่องวินัยตนเองและการอดอาหาร การถือศีลอดเดือนเราะมะฎอนให้การฝึกฝนนี้โดยการทำให้คนรู้สึกหิวเป็นเวลาประมาณ 15 ชั่วโมงหรือ

แม้แต่ 24 ชั่วโมงถ้าหากไม่ตื่นขึ้นมากินอาหารก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น ดังนั้น การถือศีลอดจึงช่วยบำบัดรักษาความไม่อดทนและการขาดความอดกลั้นที่ทำให้เคราะห์กรรมของมนุษย์เพิ่มขึ้นเป็นสองเท่า

อวัยวะหลายส่วนของร่างกายรับใช้ห้อง ถ้าหาก “โรงงาน” ไม่หยุดงานประจำวันในบางเดือน มันก็จะทำให้อวัยวะเหล่านั้นเหนื่อยอยู่กับตัวเอง จนลืมปฏิบัติศาสนกิจและหน้าที่อันสูงส่งของมัน นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมนักบุญจึงมักจะชอบการอดอาหารเป็นแนวทางไปสู่จิตวิญญาณและความสมบูรณ์ของมนุษย์ การถือศีลอดเดือนเราะมะฎอนเดือนนี้ให้เรารู้ว่าอวัยวะร่างกายของเราถูกสร้างมาเพื่ออะไรที่มากกว่าการรับใช้ห้อง ในเดือนเราะมะฎอน อวัยวะร่างกายหลายส่วนได้ประสบการณ์จากความสุขทางด้านวิญญาณและประสบการณ์แบบทิวศวรรค์ซึ่งตรงข้ามกับความสุขทางวัตถุ ดังนั้น ผู้ถือศีลอดจะได้รับความสุขทางด้านจิตวิญญาณและความสว่างทางสติปัญญาตามระดับของความสมบูรณ์ทางด้านจิตใจของพวกเขา การถือศีลอดขัดเกลาหัวใจ วิญญาณ เหตุผลและความรู้สึกส่วนในสุดของบุคคลให้สะอาด ถึงแม้ห้องจะปน แต่ความรู้สึกเหล่านี้จะรีนเริงยินดี

ประเด็นที่เก้า

การถือศีลอดเดือนเราะมะฎอนจะหยุดความเป็นพระเจ้าจอมปลอมของตัวตนทางร่างกายและเดือนมันว่ามันเป็นสิ่งที่อ่อนแอและทำให้มันเชื่อมั่นว่ามันเป็นบ่าวคนหนึ่งเท่านั้น เนื่องจากตัวตนทางร่างกายไม่ชอบที่จะยอมรับพระเจ้าของมัน ดังนั้น มันจึงดันทุรังอ้างตัวเป็นพระเจ้าแม่ในขณะที่กำลังประสบทุกข์ มีแต่ความหิวเท่านั้นที่เปลี่ยนความรู้สึกเช่นนั้นได้ ท่านรอซูลุลลอฮ์ได้กล่าวว่าอัลลอฮ์ได้ทรงถามตัวตนทางร่างกายว่า “ฉันเป็นใครและเจ้าเป็นใคร?” มันตอบว่า “พระองค์ก็คือพระองค์และฉันก็คือฉัน” ไม่ว่าพระเจ้าจะทรมานมัน

อย่างไรและจะถามมันซ้ำแล้วซ้ำอีกอย่างไร พระองค์ก็ได้รับคำตอบเหมือนเดิม แต่เมื่อพระองค์ทรงทำให้มันต้องหิว มันตอบว่า “พระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงเมตตาของฉันทัน ฉันเป็นป่าวที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ของพระองค์”

ไอ้อัลลฮู โปรตประทานความสันติและความจำเริญแก่มุฮัมมัด นายของเราในลักษณะที่จะทำให้พระองค์ทรงพอพระทัยและตอบแทนท่านตามที่ท่านสมควรจะได้รับ ตามจำนวนของรางวัลตอบแทนสำหรับการอ่านตัวอักษรของกุรอานระหว่างเดือนเราะมะฎอน และแก่ครอบครัวของท่านและบรรดาสาวก มหาบริสุทธิ์ยิ่งแต่พระองค์ พระเจ้าแห่งเกียรติและอำนาจ ผู้ทรงสูงส่งเหนือสิ่งที่พวกเขากล่าวหาพระองค์อย่างผิดๆ ขอความสันติจงมีแต่บรรดารอซูล และการสรรเสริญทั้งหมดเป็นของพระเจ้า พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก อามีน

ความมัธยัสถ์

๖

เอกสารชิ้นนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการกินอย่างมัธยัสถ์และความพึงพอใจในสิ่งที่ตัวเองมีอยู่เป็นอยู่ ความสิ้นเปลืองและความฟุ่มเฟือย

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปราณี ผู้ทรงเมตตาเสมอ
“จงกินและจงดื่ม แต่จงอย่าฟุ่มเฟือยสุรุษสุร่าย” (กุรอาน 7:31)

อายะฮฺดังกล่าวข้างต้นเป็นคำสั่งที่สำคัญและฉลาดที่สุดในรูปของการบัญชาให้กินอย่างมัธยัสถ์และห้ามการสิ้นเปลืองอย่างชัดเจน เรื่องนี้มีเจ็ดประเด็นสำคัญด้วยกัน

1

ประเด็นที่หนึ่ง

อัลลอฮฺผู้ทรงสร้างผู้ทรงเมตตาต้องการการขอขอบคุณเป็นสิ่งตอบแทนสำหรับความโปรดปรานที่พระองค์ประทานแก่มนุษยชาติ ในขณะที่การสิ้นเปลืองเป็นสิ่งตรงข้ามกับการขอขอบคุณ มันยังทำให้ความอุดมสมบูรณ์ลดน้อยลงและก่อให้เกิดการสูญเสียดังนั้นการกินอย่างมัธยัสถ์เป็นสิ่งที่แสดงถึงความเคารพในความโปรดปรานและได้รับการเพิ่มพูน แนนอน การกินอย่างมัธยัสถ์เป็นทั้งการขอขอบคุณและแสดงความเคารพต่อความเมตตาของพระเจ้าที่แสดงออกในความโปรดปราน และแนนอนที่สุด มันเป็นสาเหตุที่มาของความอุดมสมบูรณ์เช่นเดียวกับการงดเว้นไม่ฟุ่มเฟือยในการกินการดื่ม ทำให้ร่างกายมีสุขภาพดีและเนื่องจากมันช่วยป้องกันคนมิให้ตกต่ำจนต้องเที่ยวขอ มันจึงทำให้คนเรา

Tayca F:2

มีศักดิ์ศรีของตนเอง นอกจากนี้แล้ว มันยังเป็นวิธีการที่ทรงพลังในการได้รับความสุขที่จะพบได้ในความอุดมสมบูรณ์และได้ลิ้มรสความสุขในความอุดมสมบูรณ์ที่ไม่ให้ความสุข สำหรับเรื่องความสิ้นเปลืองนั้น เนื่องจากมันเป็นสิ่งโดยตรงข้ามกับสิ่งที่กล่าวมา ดังนั้น มันจึงมีผลเสียอย่างมหันต์

ประเด็นที่สอง

อัลลอฮ์ผู้ทรงรอบรู้ได้ทรงสร้างร่างกายมนุษย์ขึ้นมาในรูปแบบของพระราชวังอันนามหัตศรรย์และเป็นเหมือนกับเมืองที่ถูกจัดระเบียบอย่างดี ความรู้สึกเรื่องรสชาติในปากเป็นเหมือนกับผู้เฝ้าประตู ส่วนประสาทและหลอดเลือดเหมือนกับสายโทรศัพท์และโทรเลข มันเป็นหนทางที่ความรู้สึกเรื่องรสชาติจะสื่อสารกับท้องซึ่งอยู่ตรงกลางของร่างกายและแจ้งให้มันรู้ถึงอาหารที่เข้าไปในปาก ถ้าหากร่างกายและท้องไม่มีประโยชน์สำหรับมัน มันก็จะกล่าวว่า “เป็นที่ต้องห้าม” และจะขับมันออกไป บางครั้ง หากอาหารเป็นอันตรายหรือขมและไม่เป็นประโยชน์ต่อร่างกาย มันก็จะคายออกมาทันที

ดังนั้น เนื่องจากความรู้สึกเรื่องรสชาติเป็นผู้เฝ้าประตู จากทัศนะของการบริหารท้องและร่างกาย มันจะเป็นนายและผู้ปกครอง ถ้าหากมีคณนำของขวัญมาให้ผู้ปกครองวังหรือเมืองและของขวัญนั้นมีค่าหนึ่งร้อยลี้ว่า การให้รางวัลในรูปของเงินทิบแก่ผู้เฝ้าประตูแค่ห้าลี้ราก็ถือว่าเหมาะสมแล้ว มิฉะนั้นเขาจะวางท่าทำตัวเป็นใหญ่และทุจริต หลังจากนั้นก็จะล้มหน้าที่ปล่อยให้กบฏที่ให้ทิบก่อนใหญ่แก่เขาเข้าไปในวัง

ดังนั้น ผลจากสิ่งที่กล่าวมานี้ทำให้เราต้องจินตนาการถึงอาหารสองคำ คำหนึ่งประกอบด้วยอาหารที่อุดมไปด้วยสารอาหาร เช่น เนยแข็งและไข่ราคาสองดอลลาร์ ส่วนอีกคำหนึ่งเป็นบัคคาลาที่เลือกมาอย่างดีที่สุดและมี

ประเด็นที่สาม

เราได้กล่าวไว้ในประเด็นที่สองว่าประสาทรับรสชาติ (ลิ้น) นั้นเป็นผู้เฝ้าประตู และสำหรับผู้ไม่ใส่ใจและผู้ที่ยังไม่มีความก้าวหน้าทางจิตวิญญาณและการรู้สึกขอบคุณนั้น มันก็เหมือนกับผู้เฝ้าประตู เขาจะต้องไม่ใช่ชีวิตสิ้นเปลืองและจะต้องไม่ขึ้นราคารสชาติจากหนึ่งเป็นสิบเพราะต้องการให้ความสุขแก่มัน

อย่างไรก็ตาม ประสาทรับรสชาติของผู้อยู่ในหนทางของการขอบคุณผู้ที่แสวงหาความจริงและผู้ที่เข้าหาความจริงด้วยหัวใจก็เหมือนกับผู้ควบคุมและผู้ตรวจสอบในครัวแห่งความเมตตาของพระเจ้า ดังที่ได้อธิบายไว้ในการเปรียบเทียบในคำพูดที่หก (ดู นูร์ซีย์ : The Words) หน้าของมันเป็นที่ยอมรับและซึ้งน้ำหนักรวมไปรดปรานของพระเจ้าอันหลากหลายบนตาชั่งเล็กๆ ที่อยู่ในนั้นและส่งข่าวเรื่องอาหารใหม่ในรูปของการขอบคุณไปยังร่างกายและกระเพาะ เมื่อเป็นเช่นนี้ ประสาทรับรสชาติไม่เพียงแต่จะมองไปที่ท้องเท่านั้น แต่เนื่องจากมันมองไปที่หัวใจ วิญญาณและความคิดด้วย มันจึงมีตำแหน่งและความสำคัญเหนือกว่าท้อง ด้วยเหตุนี้มันจะไม่สิ้นเปลืองหรือฟุ่มเฟือยและจะทำหน้าที่ขอบคุณและรับรู้ความโปรดปรานอันหลากหลายของพระผู้เป็นเจ้า มันจะปฏิบัติไปตามครรลองคลองธรรมและไม่นำไปสู่ความตกต่ำและการเที่ยวขอ มันสามารถหาความสุขของมันได้ ความจริงแล้ว การอยากกินอาหารอร่อยก็เพื่อจะใช้ลิ้นที่รับความรู้สึกไปในการขอบคุณพระเจ้าเท่านั้นต่อไปนี้เป็นตัวอย่างอันน่าทึ่งของเซค อัลญิลานี ที่ทำให้เราเห็นภาพความจริงนี้ :

เซค อัลญิลานี เป็นลูกศิษย์ของเชาซุ อัลอะซิม เขาเป็นลูกชายคนเดียวของหญิงสูงอายุที่ร่อนรุ่มกลุ่มใจ เมื่อนางไปยังที่พักแคบๆของลูกชายนางได้เห็นลูกไม่มีอะไรกินนอกจากขนมปังแห้งสีดำชิ้นหนึ่งเท่านั้น เมื่อเห็น

สภาพผอมโซของลูกชายอันเนื่องมาจากการถือสันโดษ นางจึงเกิดความสงสาร ลูกและรู้สึกเสียใจ นางจึงได้ไปหาเขาซู อัลอะซ็อมเพื่อต่อว่า และเมื่อมาเห็น ครุฑของลูกชายกำลังสาละวนอยู่กับไก่อ่าง นางก็กล่าวออกมาด้วยความเป็นห่วง ว่า “ครุฑ ลูกชายของฉันกำลังจะตายเพราะหิวโซในขณะที่ครูกำลังกินไก่ออยู่” ดังนั้น เขาซู อัลอะซ็อม จึงได้พูดกับไก่อ่าว่า “ลุกขึ้นด้วยการอนุ้มติของอัลลอฮฺ” เพียงเท่านั้น กระดูกไก่ที่ถูกปรุงแล้วก็ประกอบกันขึ้นและถูกโยนออกไปจาก จานเหมือนกับไก่มีชีวิต เหตุการณ์นี้ได้ถูกบอกเล่าสืบต่อกันมาโดยหลักฐาน เอกสารที่เชื่อถือได้ว่าเป็นสิ่งประหลาดมหัศจรรย์ของคนบางคนที่ผลงานอัน มหัศจรรย์ของเขาเป็นที่รู้จักกันทั่วโลก เขาซู อัลอะซ็อมได้กล่าวแก่นางว่า “เมื่อลูกชายของนางมาถึงระดับนี้แล้ว เขาก็จะกินไก่อด้วยเช่นกัน” ความหมาย คำพูดของเขาซู อัลอะซ็อมก็คือ “เมื่อใดก็ตามที่วิญญาณของลูกชายของนาง ปกครองร่างกายของเขาและหัวใจของเขาปกครองความต้องการของวิญญาณ เมื่อเหตุผลของเขาปกครองท้องของเขาและเขาต้องการความสุขเพื่อเห็นแก่ การขอบคุณแล้ว เขาก็จะกินของอร่อย”

ประเด็นที่สี่

ตามอะดิษที่มีความหมายว่า “ใครที่กระหมัดกระหม่อมจะไม่ประสบ ความลำบากในครอบครัวเกี่ยวกับเรื่องการยังชีพ” ⁽¹⁾ คนที่รู้จักกินอยู่อย่าง มัธยัสถ์และประหยัดจะไม่ลำบากเดือดร้อนในการเลี้ยงดูครอบครัว

มีข้อพิสูจน์มากมายว่าการกินอย่างมัธยัสถ์ทำให้มีเหลือเพื่อและมี ชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี ตัวอย่างเช่น ตัวผมเองกับบรรดาเพื่อนๆและผู้ช่วยเหลือ

(1) มุสนัด 1, 447 ; อัลมุนาวี, พัยซุลกอติรู 4,454 เลขที่ 7939; อัลฮินดี, กันษ อัลอุมมัล 3, 36 ; 4 ,49, 56, 57

ผมสามารถยืนยันได้ว่า โดยการกินอย่างมีธรรมาภิบาล บางครั้ง ผมได้เห็นการเพิ่มขึ้นเป็นสิบเท่าเช่นเดียวกับเพื่อน ๆ ของผม แม้แต่เมื่อเก้าปีที่แล้วและตอนนี้สามสิบปีแล้ว (กล่าวคือใน ค.ศ.1926) ผู้นำเผ่าหลายคนที่ถูกเนรเทศไปยังบูรูตูร์พร้อมกับผมก็พยายามอย่างที่สุดที่จะทำให้ผมรับชะกาตของพวกเขา ทั้งนี้ เพื่อที่ผมจะได้ไม่ต้องอดอยากขาดแคลนเพราะขาดเงิน ผมได้บอกบรรดาผู้นำที่ร่ำรวยเหล่านั้นว่า “ถึงแม้ผมจะมีเงินน้อยมาก แต่ผมก็มีธรรมาภิบาลอดออม และก็คุ้นเคยกับการพอใจในสิ่งที่มีอยู่เพียงเล็กน้อยแล้ว ผมรวยกว่าคุณ” ผมปฏิเสธการรับเร้าเข้าซื้อของพวกเขา แต่หลังจากนั้นอีกสองปี บางคนที่เคยเสนอชะกาตให้ผมกลับกลายเป็นคนมีหนี้สินเพราะพวกเขาไม่รู้จักรับธรรมาภิบาลอดออม ขอบคุณอัลลอฮฺ เจ็ดปีหลังจากนั้น ด้วยความมีธรรมาภิบาลอดออมนี้เองที่ทำให้เงินจำนวนเล็กน้อยยังคงเพียงพอสำหรับผม มันไม่ได้ทำให้ผมต่ำต้อยด้อยศักดิ์ศรี และมันก็ไม่ได้ทำให้ผมต้องไปขอความช่วยเหลือผู้คน มันไม่ได้ทำให้ผมหลงออกไปจากหนทางแห่งการรู้จักเพียงพอในตัวเองและไม่ต้องขึ้นอยู่กับผู้อื่น ซึ่งเป็นหนึ่งในหลักการแห่งชีวิตของผม

คนที่ไม่รู้จักกินอย่างมีธรรมาภิบาลอดออมย่อมตกต่ำยากจนและต้องขอคนอื่นอย่างแนนอน ในตอนนี้ เงิน สื่อของความฟุ่มเฟือยและความสุรุ่ยสุร่าย แพงเหลือเกิน บางครั้ง คนขายเกียรติและศักดิ์ศรีของตัวเองและมีการรับสินบนกัน บางครั้ง สิ่งศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาก็ถูกขายเพื่อแลกกับเงิน หากจะพูดไปก็คือมีการรับวัตถุที่มีค่าเพียงเล็กน้อยเพื่อแลกกับการสูญเสียสิ่งที่มีใช้วัตถุซึ่งมีค่ามากมายมหาศาล

อย่างไรก็ตาม ถ้าหากคนกินอย่างมีธรรมาภิบาลและจำกัดความต้องการของตัวเองเท่าที่จำเป็นตามความหมายของกุรอานที่ว่า “แท้จริง อัลลอฮฺต่างหากที่เป็นผู้ประทานปัจจัยยังชีพ เป็นผู้ทรงพลังและผู้ทรงมั่นคง” (กุรอาน 51:58) และ “และไม่มีสัตว์ที่เคลื่อนไหวบนโลกตัวใดที่ไม่ได้รับปัจจัยยังชีพจากอัลลอฮฺ” (กุรอาน 11:6) เขาก็จะมีปัจจัยเพียงพอสำหรับ

ยังชีพในหนทางที่เขานึกไม่ถึง เพราะอายุจะสุดดังกล่าวรับประกันไว้แล้ว แน่หนอน บัจฉัยยังชีพมีสองประเภทด้วยกัน คือ

บัจฉัยหนึ่งเป็นบัจฉัยยังชีพที่แท้จริงซึ่งเพียงพอที่จะประทังชีพได้ ดังที่อายุจะสุดกล่าวไว้ บัจฉัยนี้ได้ถูกรับประกันไว้โดยพระผู้ทรงอภิบาล ตราบดที่แน่วโน้มไปในทางชั่วของมนุษย์ไม่เข้ามาแทรกแซง เขาก็จะพบ บัจฉัยยังชีพที่จำเป็นนั้นในทุกสถานการณ์ เขาจะไม่ถูกบีบให้จำต้องเสียสละ ศาสนา เกียรติยศหรือความเคารพในศักดิ์ศรีของตัวเอง

บัจฉัยประเภทที่สองเป็นบัจฉัยที่คิดกันขึ้นมาเอง ด้วยสิ่งนี้และด้วยการ ล่วงละเมิด ความต้องการที่ไม่จำเป็นก็กลายเป็นสิ่งจำเป็นขึ้นมา และเนื่องจาก เป็นประเพณีปฏิบัติที่สืบทอดกันมา ผู้คนจึงติดมันจนไม่สามารถเลิกมันได้ เนื่องจากบัจฉัยประเภทนี้มีได้ถูกรับประกันไว้โดยพระผู้ทรงอภิบาล การได้มันมา จึงแพงมาก และโดยเฉพาะในเวลานี้ สินค้าที่ไม่มีประโยชน์และไม่เป็นมงคลนี้ จะได้มาก็โดยการต้องเสียสละความเคารพศักดิ์ศรีของตัวเองและยอมรับความ ตกต่ำเป็นเบื้องแรกก่อนจนบางครั้งก็ต้องค้อมตัวลงไปขอคนอื่น ต้องจุมเท้า คนชั่วและบางครั้งต้องเสียสละสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาที่เป็นแสงสว่างของชีวิต อันนิรันดร

ในเวลาแห่งความลำบากยากจนนี้ ความทุกข์ที่ผู้มีสติรู้สึกเจ็บปวด จากความหิวและความขาดแคลนจะทำลายความสุขที่ได้จากเงินที่หามาได้ โดยผิดกฎหมาย ในช่วงเวลาเช่นนี้ อะไรก็ตามที่น่าสงสัย เขาจะต้องรับให้ น้อยที่สุดเท่าที่จำเป็น เพราะตามกฎหมายที่ว่า “ความจำเป็นถูกกำหนดตามขอบเขต ของมัน” เมื่อเข้าที่คับขัน สิ่งต้องห้ามเป็นที่อนุญาตให้เท่าที่จำเป็นในระดับ ต่ำสุด ไม่ใช่มากไปกว่านั้น บางคนที่มีความจำเป็นจริง ๆ อาจกินเนื้อสัตว์ที่ตาย แต่เขาจะไม่กินมันจนอึด เขาจะกินให้พอที่จะไม่ตายเท่านั้น นอกจากนี้จะต้อง ไม่กินอย่างมีความสุขต่อหน้าคนหน้าบึ้งที่กำลังหัวด้วย

ต่อไปนี้เป็นเรื่องราวที่แสดงให้เห็นว่าการกินอย่างมรัชยส์เป็นที่มาของศักดิ์ศรีและความมีเกียรติ :-

ครั้งหนึ่ง คอตติม ฎอย ผู้มีชื่อเสียงในเรื่องความใจบุญได้จัดงานเลี้ยงใหญ่ขึ้น หลังจากมอบของชำร่วยแก่แขกแล้ว เขาก็ได้ออกไปเดินในทะเลทรายที่นั่น เขาได้เห็นชายชราผู้ยากจนคนหนึ่งกำลังแบกต้นไม้ที่มีหนามแหลมตำผิวหนังจนเลือดไหล คอตติมได้พูดกับเขาว่า “นี่ คอตติม ฎอย กำลังจัดงานเลี้ยงใหญ่และกำลังแจกของขวัญอยู่ เจ้าไปที่นั่นสิ แล้วเจ้าจะได้รับहार้อยคุณูรุษเป็นการแลกเปลี่ยนกับสิ่งที่เจ้าแบกมาราคาห้าคุณูรุษ” ชายชราผู้มรัชยส์อดออดมนั้นตอบว่า “ฉันยกไม้หนามขึ้นแบกหลังโดยไม่ต้องให้ใครช่วย ฉันไม่ต้องการที่จะเป็นหนี้บุญคุณคอตติม ฎอย” ต่อมา มีคนถามคอตติม ฎอย ว่า “ท่านเคยพบใครที่ใจกว้างและน่านับถือมากกว่าตัวท่านไหม ?” เขาตอบว่า “ชายชราผู้มรัชยส์ที่ฉันพบในทะเลทรายมีเกียรติและใจบุญยิ่งกว่าฉันอีก”

๕ ประเด็นที่ห้า

นอกเหนือจากความกรุณาอันสมบูรณ์ของพระองค์แล้ว อัลลอฮ์ยังทรงทำให้คนจนเข้าใจความสุขในความโปรดปรานของพระองค์เช่นเดียวกับคนรวย และขอทานเช่นเดียวกับกษัตริย์ ความจริงแล้ว คนจนที่กินขนมปังแห้งสีดำด้วยความหิวและพอใจในการกินเท่าที่จำเป็นนั้นมีความสุขมากกว่ากษัตริย์หรือคนรวยที่กินของหวานอันโอชะด้วยความเบื่อหน่ายและไม่อยากกินเพราะมีมากเกินไปเสียอีก

เป็นเรื่องน่าแปลก แต่ก็มีคนเสเพลและสุรุษุ่ยรายบางคนหาว่าคนกินอย่างมรัชยส์และคนประหยัดเป็นคน “ยากจน” และ “ขี้เหนียว” ขออัลลอฮ์ได้โปรดอย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย ความจริงแล้ว การมรัชยส์อดออดมคือศักดิ์ศรี

และความมีพ้อ ความซึ้งเห็นใจและความใจร้ายต่างหากเป็นใบหน้าภายในของ
คุณสมบัติแห่งความสิ้นเปลืองและความสุ่ยสุ่ย มีเรื่องหนึ่งซึ่งสอดคล้อง
กับความจริงในเรื่องนี้และเกิดในท้องของผมในเมืองอิสปาร์ตาดอนที่ผมเขียน
เรื่องนี้ เรื่องดังกล่าวมีอยู่ว่า :-

นักเรียนของผมคนหนึ่งรบเร้าที่จะให้นำผึ้งเกือบสองกิโลกรัมครึ่งแก่ผม
ซึ่งเป็นการขัดกับกฎและหลักการดำเนินชีวิตของผม ไม่ว่าผมจะบอกกฎของ
ผมอย่างไรก็ตาม เขาก็ยังไม่ยอมหยุด ด้วยความเป็นคนประหยัด ผมจึงบอกว่า
ถ้าเช่นนั้นขอให้พี่น้องสามคนกับผมกินน้ำผึ้งเป็นเวลาสามสัปดาห์ถึงสี่สัปดาห์ใน
เดือนชะฮฺบานและเดือนเราะมะฎอนก็แล้วกัน เพื่อจะได้มีของหวานกิน ผมขอ
ให้คนที่เอาน้ำผึ้งมารับสิ่งตอบแทนไป หลังจากนั้น ผมได้บอกให้พวกเขาเอา
น้ำผึ้งไป ผมเองมีน้ำผึ้งอยู่หนึ่งกิโลกรัมแล้ว ถึงแม้ว่าพี่น้องสามคนของผม
จะเป็นคนกินพอประมาณและรู้คุณค่าของการมัธยัสถ์อดออม แต่โดยการให้
น้ำผึ้งแก่กันและกัน ต่างคนต่างชื่นชมกันและแต่ละคนก็ชอบของคนอื่นมากกว่า
ของตัวเองซึ่งในด้านหนึ่งก็เป็นคุณสมบัติที่ดี แต่พวกเขาได้ลืมการประหยัดไป
พวกเขากินน้ำผึ้งสองกิโลกรัมหมดภายในสามวัน ผมหัวเราะและกล่าวว่า
“ผมตั้งใจจะให้พวกคุณได้ลิ้มรสน้ำผึ้งนั้นนานถึงสามสัปดาห์หรือสี่สัปดาห์ แต่ตอนนี้
พวกคุณลดมันลงมาจากสามสัปดาห์เหลือสามวัน ผมหวังว่าพวกคุณคงจะกิน
กันอ้อยยะลิส” ขณะเดียวกันผมก็กินน้ำผึ้งหนึ่งกิโลกรัมของผมอย่างประหยัด
ดังนั้น ผมจึงได้กินมันตลอดเดือนชะฮฺบานและเดือนเราะมะฎอน นอกจากนั้น
แล้ว อัลฮัมดุลิลลาฮฺ ผมยังได้ให้นำผึ้งหนึ่งช้อนชานขนาดใหญ่แก่พี่น้องเหล่านั้น
ทุกเย็นในตอนละศีลอดด้วย ซึ่งมันได้กลายเป็นหนทางของการได้รับรางวัล
ตอบแทนที่ดีงาม บางทีคนที่เห็นการปฏิบัติของผมคิดว่ามันเป็นความซึ้งเห็นใจ
และสิ่งที่พี่น้องของผมทำเป็นความใจกว้าง แต่ตรงประเด็นของความจริง ผม
เห็นว่าสิ่งที่อยู่ภายใต้ความซึ้งเห็นใจนั้นมีศักดิ์ศรีอันสูงส่ง การเพิ่มพูน ความ
มากมายและรางวัลตอบแทนอันยิ่งใหญ่รออยู่ ถ้าหากพวกเขาไม่หยุด มันอาจจะ

มีผลบางอย่างที่แยกว่าความซึ่เหนียวภายใต้การมืออย่างเหลือเฟือเหมือนกับ
ความเป็นขทานที่ต้องเฝ้ามองดูมือของคนอื่นด้วยความคาดหวังและอยากได้

ประเด็นที่หก

ระหว่างความมัธยัสถ์กับการซึ่เหนียวนั้นมีความแตกต่างกันอย่างมาก
มากมาย เช่นเดียวกับการนอบน้อมถ่อมตนซึ่งเป็นคุณสมบัติที่น่าได้รับการ
ยกย่อง ถึงแม้จะคล้ายกับการยอมตนเป็นซึ่เข้าซึ่งเป็นลักษณะที่เลว แต่ก็มีความ
แตกต่างกันอยู่ หรือเช่นเดียวกับศักดิ์ศรีเป็นความดีที่น่าให้เกียรติยกย่อง ถึงแม้
จะดูเหมือนกับความทะนงตนซึ่งเป็นลักษณะที่เลว แต่ก็มีความแตกต่างอยู่
เช่นเดียวกัน การมัธยัสถ์อดออมก็เป็นหนึ่งในคุณสมบัติอันน่ายกย่องของท่าน
หนีมุฮัมมัดและความจริงแล้วเป็นสิ่งที่แผนการของพระเจ้าในระบบของ
จักรวาลต้องอาศัยมัน มันไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับความซึ่เหนียวซึ่งเป็นสิ่งรวมกัน
ของความไม่มีศักดิ์ศรี ความโลภ ความซึ่ติดและความตะกละ มันเหมือนกัน
แค่เพียงภายนอกเท่านั้น ต่อไปนี้เป็นเรื่องราวที่จะอธิบายให้เห็นถึงความจริง
ดังกล่าว :-

อับดุลลอฮฺ อิบน์อุมัรฺ สวากผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งของท่านหนีมุฮัมมัด
ซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่า “เจ็ดอับดุลลอฮฺ” เป็นลูกชายคนสำคัญที่สุดของเคาะลีฟะฮฺ
อุมัรฺ (ฟะรูกอัลอะซิม) และเป็นหนึ่งในบรรดาสวากคนสำคัญผู้มีความรู้
วันหนึ่ง ขณะที่ซื้อของอยู่ในตลาด เพื่อที่จะประหยัดและรักษาความเชื่อมัน
และความสมบูรณ์ที่จำเป็นสำหรับการค้า เขาได้โต้แย้งกับพ่อค้ารายหนึ่งอย่าง
เผ็ดร้อนในเรื่องเงินเพียงเล็กน้อยเท่านั้น สวากคนหนึ่งได้เห็นเขาและคิดว่า
การโต้เถียงของอับดุลลอฮฺเพราะเรื่องเงินทองเพียงเล็กน้อยนั้นเป็นการ
ซึ่เหนียวจนเกินไป เขาจึงได้ตามไปดูเพื่อที่จะรู้ถึงพฤติกรรมของอับดุลลอฮฺ
อิบน์อุมัรฺ หลังจากนั้น เขาก็เห็นอับดุลลอฮฺเข้าไปในบ้านและหยุดพูดคุยกัย

พักหนึ่งกับคนยากจนคนหนึ่งที่ตั้งตรงประตู เสร็จแล้วชายคนนั้นก็เดินจากไป หลังจากนั้น เขาก็ออกมายังประตูที่สองของบ้านและเห็นคนยากจนอีกคนหนึ่ง เขาได้หยุดคุยสักพักหนึ่ง และชายคนนั้นก็จากไป สาวกที่กำลังเฝ้ามองเขา อยู่ไกลๆจึงเกิดความอยากรู้อู้อื่นมา ดังนั้น เขาจึงได้ไปหาคนยากจนผู้นั้นและถามว่า “อับดุลลอฮฺแวะอยู่กับท่านครูหนึ่ง เขาทำอะไร ?” แต่ละคนตอบว่า “เขาให้ทองคำฉันชิ้นหนึ่ง” สาวกคนนั้นจึงอุทานว่า “ซุบฮานัลลอฮฺ” แล้วเขาก็คิดกับตัวเองว่า “เป็นไปได้อย่างไรที่เขาถึงกับต้องโด้เถียงในตลาดเพียงเพราะเงินไม่กี่คูรูซ แต่เขากลับมีความสุขที่จะให้เงินสองร้อยคูรูซในบ้านของเขาโดยไม่ให้คนอื่นรู้?”

หลังจากนั้น เขาก็ไปหาอับดุลลอฮฺ อิบน์อุมร์และกล่าวว่า : “ท่านอิมาม ช่วยตอบปัญหาให้ฉันที่ว่าทำไมเวลาอยู่ในตลาดท่านทำอย่างหนึ่ง แต่เมื่ออยู่ที่บ้าน ท่านทำอีกอย่างหนึ่ง” อับดุลลอฮฺตอบเขาว่า “ในตลาด มันไม่ใช่ความซื่อสัตย์ แต่ที่ฉันทำเช่นนั้นก็เนื่องมาจากความละเอียดถี่ถ้วนในการใช้จ่าย มันเป็นเรื่องเหตุผลล้วนๆ ฉันทำเช่นนั้นก็เพื่อที่จะรักษาความเชื่อมั่นและความซื่อตรงซึ่งเป็นพื้นฐานและจิตวิญญาณของการค้า ส่วนสิ่งที่ฉันทำเมื่ออยู่ที่บ้านก็เนื่องมาจากความสงสารของหัวใจและความสมบูรณ์ของจิตวิญญาณ ครั้งแรกไม่ใช่ความซื่อสัตย์และครั้งที่สองก็ไม่ใช่ความซื่อสัตย์”

ประเด็นที่เจ็ด

ความสิ้นเปลืองและความฟุ่มเฟือยนำไปสู่ความโลภและความโลภมีผลสามประการติดตามมา

ประการแรกคือความไม่รู้จักพอใจ ความไม่พอใจทำลายความพยายามและความกระตือรือร้นในการทำงานและทำให้คนที่ไม่มี ความพอใจดำเนินติดพันที่จะขอคุณและทำให้เขาซึ้งเกียจ คนเช่นนี้จะทิ้งสิ่งของที่ถูกต้องถึงแม้

จะมีจำนวนน้อย⁽²⁾ และมองหาทรัพย์สินที่ไม่ถูกต้องและไม่ยุ่งยาก เขาจะไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีและเกียรติยศของตนเอง

ผลประการที่สองของความโลภก็คือความผิดหวังและความสูญเสีย คนโลกจะไม่ได้รับสิ่งที่เขาอยากได้ เขาจะไม่มีใครเห็นด้วยและจะไม่ได้รับความช่วยเหลือใดๆ แม้ตัวเขาเองก็ยังยืนยันคำพูดที่ว่า “คนโลกไม่ประสบความสำเร็จและต้องขาดทุน”

ความโลภและความพึงพอใจในสิ่งที่ตัวเองมีอยู่นั้นมีผลในอาณาจักรของสัตว์ตามกฎที่กว้างที่สุด ตัวอย่างเช่น ความพอใจตามธรรมชาติของต้นไม้ที่ต้องการอาหารยังชีพทำให้อาหารและน้ำวิ่งเข้ามาหามัน นี่เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงผลดีของความพอใจในสิ่งที่ตัวเองเป็นอยู่ ส่วนการที่สัตว์วิ่งหาอาหารด้วยความตะกละและยากลำบากอีกทั้งยังไม่พอนั้นแสดงถึงการขาดทุนอย่างมหาศาลของความโลภ

เช่นเดียวกัน ความพอใจจากกลิ่นของลูกสัตว์ตัวน้อยที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้นั้นจะมีอาหารดี ๆ อย่างเช่นนมไหลออกมายังพวกมันจากสถานที่ที่คาดไม่ถึง ในขณะที่สัตว์ป่าโจมตีอาหารที่สกปรกของมันอย่างตะกละก็พิสูจน์ถึงสิ่งที่เรากล่าวอ้างมาอย่างชัดเจน

เช่นเดียวกัน ความพอใจของปลาอ้วนทำให้มันได้อาหารอันสมบูรณ์ ในขณะที่สัตว์เจ้าเล่ห์อย่างหมาจิ้งจอกและลิงยังคงผอมโซเพราะไม่สามารถหาอาหารได้เพียงพอถึงแม้จะออกหาด้วยความตะกละก็ตาม นี่เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าความตะกละเป็นสาเหตุแห่งความยากลำบากและความพึงพอใจเป็น

(2) ผู้บริโภคเพิ่มขึ้นและผู้ผลิตลดลงเพราะผลของการสิ้นเปลืองและไม่มีการประหยัด ทุกคนจับตามองแต่ที่รัฐบาล ดังนั้น อุตสาหกรรม การค้าและการเกษตรซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นของชีวิตทางสังคมจึงลดลงซึ่งทำให้ชาติตกต่ำและยากจน

สิ่งที่ทำให้เกิดความสะดุ้งตกใจตาย เช่นเดียวกัน ผู้คนในอดีตก็พบว่าตัวเองตกต่ำและลำบากเพราะความโลภ ดอกเบี้ย การคดโกงและการหาเลี้ยงชีพโดยไม่ถูกต้อง ในขณะที่ความพึงพอใจของคนเร่วร้อนเลี้ยงสัตว์ที่ดำรงชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรีและหากินพอประทังชีวิตก็พิสูจน์ถึงสิ่งที่เราจะพูดอีกครั้งหนึ่ง การที่นักวิชาการ⁽³⁾ และนักเขียนหลายคน⁽⁴⁾ ต้องยากจนเพราะความโลภที่เกิดจากความฉลาดปราดเปรื่องของตน และคนโง่หลายคนกลายเป็นคนรวยเพราะความพอใจในสิ่งที่ตัวเองมีอยู่ก็เป็นข้อพิสูจน์ว่าอาหารและเครื่องดื่มที่ถูกต้องนั้นมาจากการไร้สมรรถภาพและความต้องการ ไม่ใช่โดยความสามารถและโดยความตั้งใจ ความจริงแล้ว ปัจจัยยังชีพที่ถูกต้องนั้นอยู่ในอัตราส่วนที่ตรงข้ามกับความสามารถและความตั้งใจ ยิ่งเด็กมีความสามารถและมีความตั้งใจมากขึ้น ปัจจัยของพวกเขา ก็จะยิ่งลดลง ยิ่งปัจจัยจะต้องมาจากความสามารถและความตั้งใจมากขึ้น การได้มากก็จะยิ่งยากมากขึ้น มีอะดิสหนึ่งกล่าวว่า “ความพอใจเป็นขุมสมบัติที่ไม่มีวันหมด” ความพอใจเป็นสมบัติของการมีชีวิตที่ดีและเป็นความสะดุ้งตกใจของชีวิตในขณะที่ความโลภเป็นเหมือนแห่งความขาดทุนและความอภัยยศ

-
- (3) มีคนถามไบโฮอร์กเมห์ร์ ข้าหลวงของซาร์ นูซีรวานแห่งเปอร์เซีย ซึ่งเป็นผู้มีชื่อเสียงในเรื่องความรู้และคามยุติธรรมว่า “ทำไมจึงเห็นคนมีความรู้ที่ประตูดของผู้ปกครอง แต่ไม่มีใครเห็นผู้ปกครองที่ประตูดของผู้มีความรู้ทั้ง ๆ ที่การเรียนเหนือกว่าการเป็นผู้ปกครอง?” เขาตอบว่า “เพราะความรู้ของผู้มีความรู้และความโง่ของผู้ปกครอง” นั่นคือ เนื่องจากความโง่ พวกผู้ปกครองไม่รู้คุณค่าของการเรียน พวกเขาจึงไม่เข้าไปยังประตูของผู้รู้เพื่อแสวงหาความมั่น แต่ผู้มีความรู้รู้ถึงคุณค่าของประโยชน์และทรัพย์สินของผู้ปกครอง พวกเขาจึงไปหาคนที่ประตูดของผู้ปกครอง นั่นเป็นการอธิบายอย่างแยบยลถึงความโลภที่เกิดจากความฉลาดของผู้ซึ่งทำให้บางคนไร้ทรัพย์สินและต้องการอยู่ตลอดเวลา ไบโฮอร์กเมห์ร์ตอบในลักษณะเช่นนี้
- (4) เหตุการณ์ที่ยืนยันเรื่องนี้ก็คือในฝรั่งเศสได้มีการออกใบอนุญาตขอทานให้แก่บุคคลที่เป็นนักเขียนหลายคนเพราะคนพวกนี้เก่งในการขอ

ผลประการที่สามก็คือ ความโลภทำลายความบริสุทธิ์ใจและสร้าง ความเสียหายให้แก่การกระทำในส่วนที่เกี่ยวกับโลกหน้า เพราะถ้าหากผู้ เกรงกลัวพระเจ้ามีความโลภ เขาก็จะต้องการให้คนอื่นเคารพยกย่องเขา และ ใครที่คำนึงถึงความเคารพของคนอื่นก็ไม่อาจมีความบริสุทธิ์ใจโดยสมบูรณ์ได้ ผลที่จะเกิดขึ้นตรงนี้มีผลสำคัญเป็นอย่างยิ่งและเป็นสิ่งที่น่าสังเกตุ

กล่าวโดยสั้นๆ ความสุรุ่ยสุร่ายและความสิ้นเปลืองนำไปสู่การขาด ความพึงพอใจ และการขาดความพึงพอใจจะทำลายความกระตือรือร้นที่จะ ทำงาน มันก่อให้เกิดความขี้เกียจ เปิดประตูไปสู่การบ่นรำพึงรำพันเกี่ยวกับ ชีวิตและทำให้คนที่ไม่พอใจบ่นอยู่รำไป (5) นอกจากนี้แล้วมันยังทำลายความ บริสุทธิ์ใจและเปิดประตูไปสู่การตลบตะแลง มันทำลายการเคารพตนเองและ ชี้ทางไปสู่การเที่ยวขอคนอื่น

ส่วนความมัวซี้ดและประหยัดนั้นก็มีผลทำให้เกิดความพอใจ มีอะดิสซ์ กล่าวว่ “คนที่พอใจในสิ่งที่มืออยู่จะได้รับความเคารพ แต่คนโลภจะถูกดูถูก” ดังนั้น ผลของความพอใจในสิ่งที่ตัวเองมืออยู่คือการยกย่องตัวเอง นอกจากนี้ แล้ว มันยังส่งเสริมความพยายามและการทำงานอีกด้วย มันเพิ่มความกระตือ- รือร้นและนำไปสู่การทำงาน ตัวอย่างเช่น คนผู้หนึ่งทำงานหนึ่งวัน แต่เพราะ ความพอใจในค่าจ้างเล็กน้อยที่เขาได้รับในตอนเย็น เขาจะทำงานอีกในวันที่สอง ส่วนคนสิ้นเปลืองและไม่รู้จักความพอดีนั้นจะไม่มี ความพอใจ ดังนั้น เขาจะ ไม่ทำงานในวันถัดไป หรือถ้าหากทำ เขาก็ทำโดยไม่มี ความกระตือรือร้น

นอกจากนี้ ความพึงพอใจที่เกิดขึ้นจากความมัวซี้ดต่ออมยังเปิด ประตูแห่งความขอบคุณและปิดประตูแห่งการบ่นรำพึงรำพัน ชีวิตของคนนี้

(5) ความจริง เมื่อใดก็ตามที่คุณพบคนสุรุ่ยสุร่าย คุณจะไต่ยืนเสียงบ่น ไม่ว่าเขาจะ รวยแค่ไหนก็ตาม เขาก็ยังคงบ่นอยู่รำไป แต่เมื่อคุณพบคนจนที่สุดแต่เป็นคน ที่พึงพอใจ คุณจะไต่ยืนแต่คำขอบคุณ

พอใจในสิ่งที่มีอยู่จะเป็นชีวิตที่รู้จักขอบคุณ และเนื่องจากเขาไม่ต้องพึ่งพาอาศัยคนอื่นอันเนื่องมาจากความพอใจในสิ่งที่มีอยู่แล้ว เขาจึงไม่ต้องแสวงหาความเคารพนับถือจากคนอื่น ประตูแห่งความจริงใจก็เปิดและประตูแห่งความตลบตะแลงก็ปิด

ผมได้สังเกตเห็นอันตรายที่น่ากลัวของความสิ้นเปลืองและสุรุ่ยสุร่ายที่กว้างไปกว่านั้นอีก นั่นคือ เมื่อแก่ปีที่แล้ว ผมได้ไปเยี่ยมเมืองที่มั่งคั่งเมืองหนึ่ง เนื่องจากในตอนนั้นเป็นฤดูหนาว ผมจึงไม่อาจมองเห็นแหล่งที่มาของความมั่งคั่งของเมืองนี้ มุฟตี(ผู้ทรงความรู้ทางศาสนา)พูดกับผมหลายครั้งว่า “คนของเรายากจน” คำพูดนี้สะตุดใจผม เพราะหลังจากนั้นอีกห้าหรือหกปี ผมรู้สึกสงสารคนในเมืองนั้นมาตลอด แปดปีต่อมาในฤดูร้อน ผมได้ไปเยี่ยมเมืองนี้อีกครั้งหนึ่ง ผมได้มองดูสวนหลายแห่งและนึกถึงคำพูดของมุฟตีผู้นั้น ซึ่งล่วงลับไปแล้ว ผมกล่าวกับตัวเองว่า “มหาบริสุทธิ์ยิ่งแต่อัลลอฮ์ พืชผลของสวนเหล่านี้มีมากมายเกินกว่าความต้องการของเมือง ชาวเมืองน่าจะร่ำรวย” ผมรู้สึกประหลาดใจ แต่หลังจากนั้น ผมก็เข้าใจจากความจริงที่ไม่เคยหลอกลวง และเป็นสิ่งนำทางผมในการทำความเข้าใจความจริงอื่นๆว่าความมั่งคั่งอุดมสมบูรณ์ได้หายไปเพราะความสุรุ่ยสุร่ายและสิ้นเปลือง ดังนั้น ถึงแม้ว่าเมืองนั้นจะมีแหล่งความมั่งคั่ง แต่มุฟตีผู้นั้นก็เคยกล่าวว่า “คนของเรายากจน”

ความจริงแล้ว การจ่ายชะกาดและการมัชยัสต์ประหยัดเป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นถึงที่มาของความเพิ่มพูนและความมั่งคั่งฉันใด เหตุการณ์มากมายที่แสดงถึงความฟุ่มเฟือยและการไม่ยอมจ่ายชะกาดก็เป็นสาเหตุทำให้การเพิ่มพูนและความมั่งคั่งหมดไปฉันนั้น

อับดุลลี อิบดุลลีนา พลาโตแห่งปราชญ์อิสลาม ผู้นำทางการแพทย์ครูของนักปรัชญาและอัจฉริยะผู้มีชื่อเสียงได้อธิบายอายะฮ์กุรอาน “จงกินและจงดื่ม แต่จงอย่าสุรุ่ยสุร่าย” (7:31) จากทัศนะของแพทย์ไว้ดังนี้ :-

“ผมมุ่งสนใจการแพทย์ในสองสาย คำพูดที่ดีที่สุดคือคำพูดที่สั้นที่สุด เมื่อคุณกิน จงกินแต่น้อย และจงอย่ากินอีกเป็นเวลาสี่หรือห้าชั่วโมง สุขภาพอยู่ที่การย่อยอาหาร นั่นคือ กินเท่าที่คุณจะสามารถย่อยได้ง่าย สิ่งที่หนักที่สุดและเหนื่อยที่สุดสำหรับท้องของคุณและตัวคุณเองก็คือการกินอยู่ตลอดเวลา”⁽⁶⁾

ความมั่งคั่งถือดอคมเป็นสิ่งน่าอัศจรรย์และมีคุณค่า อย่างน้อยที่สุดระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง เมื่อบ้านเรือนและทรัพย์สินในหลายประเทศต้องถูกทำลายเสียหาย ความหิวโหยแพร่กระจายไปทั่ว มนุษยชาติทั้งหลายจึงต้องถูกบังคับให้มั่งคั่งและกระเหม็ดกระแหม่

มหาบริสุทธิ์ยิ่งแต่พระองค์ เราไม่มีความรู้อะไรนอกจากเท่าที่พระองค์ทรงสอนเรา แท้จริง พระองค์เป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ (กุรอาน 2:32)

(6) นั่นคือสิ่งที่เป็นอันตรายที่สุดสำหรับร่างกายก็คือการกินโดยไม่หยุดเป็นระยะเวลาสี่หรือห้าชั่วโมงหรือกินอาหารหลากหลายชนิดเข้าไปอย่างต่อเนื่องเพียงเพราะมีความสุขกับการกิน

ชะกาต

ความไร้ศีลธรรมและความไม่สงบในชีวิตทางสังคมของมนุษย์นั้นเกิดขึ้นมาจากสาเหตุและทัศนคติสองประการ นั่นคือ “เมื่อท้องฉันอึดแล้วเรื่องอะไรที่ฉันจะต้องไปสนใจถ้าคนอื่นจะตายเพราะความหิว ?” และ “แก่ทำงาน ฉันจะกิน”

ทัศนคติดังกล่าวนี้เกิดขึ้นเพราะระบบดอกเบี้ยและการละทิ้งหลักการจ่ายชะกาตที่เป็นข้อกำหนดเพื่อการขัดเกลาจิตใจในอิสลาม ทางเดียวที่จะเยียวยารักษาได้ก็คือการนำเอาชะกาตมาใช้เป็นหลักการสากลและเป็นหน้าที่ และหลังจากนั้นก็ห้ามดอกเบี้ย ชะกาตเป็นหลักการที่จำเป็นที่สุดประการหนึ่งสำหรับบุคคล สังคมและมนุษยชาติที่จะมีชีวิตอยู่อย่างมีความสุข โดยปกติแล้วมนุษยชาติจะประกอบไปด้วยสองชนชั้น คือ ชนชั้นสูงและมวลชน⁽⁷⁾ ชะกาตเท่านั้นที่สามารถกระตุ้นคนชั้นสูงให้เกิดความรู้สึกสงสารและความเมตตาปราณีต่อคนทั่วไปและทำให้ประชาชนทั่วไปเคารพและเชื่อฟังคนชั้นสูง หากปราศจากชะกาต ชนชั้นสูงก็จะกดขี่ประชาชนอย่างเหี้ยมโหดและก่อให้เกิดความรู้สึกเป็นกบฏซึ่งจะตามมาด้วยการต่อสู้และการต่อต้านอย่างต่อเนื่อง ผลสุดท้าย

(7) สะอีด นูรซีย์ ใช้คำว่าชนชั้นสูงเพื่อหมายถึงผู้ที่สามารถจ่ายชะกาตและคำว่ามวลชนเพื่อหมายถึงบรรดาผู้มีสิทธิได้รับชะกาต คนสองกลุ่มนี้มีความสัมพันธ์กันเพราะทั้งสองกลุ่มนี้ขึ้นอยู่กับมาตรฐานของความมั่งคั่งในท้องถิ่น เนื่องจากอิสลามไม่อนุญาตให้ช่องว่างทางสังคมเศรษฐกิจเกิดขึ้นระหว่างมุสลิม ช่องว่างระหว่างสองกลุ่มนี้จะไม่กว้างมาก ในสังคมมุสลิมหลายแห่งปัจจุบัน สมาชิกของทั้งสองกลุ่มสามารถพบได้ในชนชั้นกลาง เนื่องจากวัตถุประสงค์หลักของชะกาตคือเพื่อที่คนจนจะได้รับเงินพอสำหรับการเลี้ยงครอบครัว เราจะพิจารณามาตรฐานการดำรงชีพจากมุมมองของอิสลามเมื่อพิจารณาถึงเรื่องชะกาต

ก็คือการเผชิญหน้ากันระหว่างแรงงานกับทุน ดังที่เกิดขึ้นในรัสเซียเมื่อตอนต้นศตวรรษที่ 20

ท่านผู้มีเกียรติที่มีความยุติธรรมและมีจิตใจโอบอ้อมอารีทั้งหลาย ถ้าหากท่านไม่แสดงความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ในรูปของการจ่ายชะภาค การงานของท่านจะไร้ประโยชน์และเป็นอันตรายร้ายแรงต่อท่าน ถ้าหากท่านไม่ให้ในนามของพระเจ้า ท่านจะทำให้ประชาชนคนยากจนรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณท่านและทำให้ท่านไม่ได้รับคำวิงวอนขอพรของพวกเขาซึ่งเป็นที่ยอมรับในทัศนะของอัลลอฮ์ นอกจากนี้แล้ว ความเชื่อของท่านที่ว่าท่านเป็นเจ้าของทรัพย์สินของท่านก็เป็นสิ่งที่แสดงถึงความไม่รู้คุณอย่างยิ่ง แต่ถ้าท่านจ่ายชะภาค ท่านจะได้รับการตอบแทนสำหรับการให้เพื่อพระองค์และขอบคุณพระองค์สำหรับความมั่งคั่งที่ได้รับ ที่มากไปกว่านั้นก็คือผู้รับจะไม่รู้สึกว่าจะต้องประจบประแจงหรือเอาอกเอาใจซึ่งเป็นการทำลายศักดิ์ศรีในตัวของพวกเขา ยิ่งไปกว่านั้น สิ่งที่พวกเขาวิงวอนให้แก่พวกท่านจะเป็นที่ถูกต้องรับ

ลองดูความแตกต่างอันกว้างใหญ่ระหว่างการให้เพื่อแสวงหาชื่อเสียงและการทวงหนี้บุญคุณกับการจ่ายชะภาคเพื่อทำหน้าที่ทางศาสนาโดยได้รับรางวัลตอบแทน การให้ด้วยความจริงใจและทำให้คำวิงวอนของคนจนที่ขอให้ท่านเป็นที่ยอมรับ

มหาบริสุทธิ์ยิ่งแต่พระองค์ เราไม่มีความรู้ใด ๆ นอกไปจากเท่าที่พระองค์ทรงสอนเรา พระองค์เป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ โอ อัลลอฮ์ ขอพระองค์ได้โปรดประทานความจำเริญและความสันติแก่มุฮัมมัดนายนายของเราผู้กล่าวว่า “บรรดาผู้ศรัทธานั้นยืนหยัดอยู่ด้วยกันเหมือนอาคารที่มั่นคงโดยส่วนหนึ่ง คำจูนอีกส่วนหนึ่งไว้” และ “ความพอใจในสิ่งที่มีอยู่เป็นสมบัติที่ไม่มีวันหมด” และได้โปรดประทานความจำเริญและความสันติแก่ครอบครัวของท่านและสาวกของท่าน และบรรดาการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์ พระผู้ทรงอภิบาลแห่งสากลโลก ○○○

การแสดงความรู้สึกลบคุณ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปราณี ผู้ทรงเมตตาเสมอ
“ไม่มีสิ่งใดที่ไม่สละดีพระองค์ด้วยการแซ่ซ้องสรรเสริญ” (กุรอาน
17:44)

คัมภีร์กุรอานมักใช้วลีที่ย้ำแล้วย้ำอีกอย่างเช่น : “แล้วพวกเขา
ไม่ขอบคุณกระนั้นหรือ ?” (กุรอาน 36:35, 73) “เราจะตอบแทนบรรดา
ผู้ขอบคุณ” (กุรอาน 3:145) “ถ้าหากสุเจ้าขอบคุณ ฉันก็จะเพิ่มพูน
ให้อีก” (กุรอาน 14:7) “จงเคารพภักดีอัลลอฮฺและจงอยู่ในหมู่ผู้ขอบคุณ”
(กุรอาน 39:66) เพื่อแสดงว่าคำบัญชาที่สำคัญที่สุดของพระเจ้าผู้ทรงสร้าง ผู้ทรง
เมตตาก็คือการแสดงความรัก การไม่ยอมทำเช่นนั้นย่อมหมายถึงการ
ปฏิเสธความโปรดปรานของพระองค์ ดังนั้น พระองค์จึงได้บริภาษคนที่ไม่
แสดงความขอบคุณในซูเราะฮฺ อ์ร-เราะฮฺมาน (55) ไว้ไม่น้อยกว่า 31 ครั้ง ว่า
“แล้วความโปรดปรานอันใดของพระผู้อภิบาลของสุเจ้าที่สุเจ้าปฏิเสธ ?”

จักรวาลนี้ก็เหมือนกับพิภพเล็กๆ ที่คัมภีร์กุรอานแสดงให้เห็นว่าผลที่
สำคัญที่สุดของการสร้างสรรค์ก็คือการขอบคุณ เราสามารถเห็นได้ว่าจักรวาล
ได้ถูกจัดการในลักษณะที่ทำให้เราต้องขอบคุณและทุกสิ่งก็เรียกร้องเช่นนั้น
ดูเหมือนว่าการขอบคุณเป็นต้นไม้ของผลไม้ที่สำคัญที่สุดของการสร้างสรรค์
และเป็นผลผลิตที่ดีที่สุดของจักรวาลเพราะจักรวาลอยู่ในรูปแบบของวงกลม
ซึ่งตรงกลางของมันคือชีวิต การสร้างสรรค์ถูกออกแบบโดยมุ่งตรงมาที่ชีวิต
เพราะทุกสิ่งรับใช้ชีวิตและทำงานเพื่อจัดหาสิ่งจำเป็นให้ชีวิต นี่หมายความว่า

พระผู้ทรงสร้างจักรวาลได้วางแผนการสร้างชีวิตมาจากจักรวาล ทรงสร้างโลกของสิ่งมีชีวิตในรูปแบบวงกลมและวางมนุษย์ไว้ตรงกลาง วัตถุประสงค์ในการสร้างสิ่งมีชีวิตนั้นมุ่งตรงมายังมนุษย์และทุกสิ่งทำหน้าที่รับใช้มนุษย์ นั่นหมายความว่าพระผู้ทรงสร้างได้ทรงเลือกมนุษย์ให้เป็นผู้ปกครองมัน

ตรงกลางของวงกลม โลกของมนุษย์และสัตว์คือความกรุณาปราณีของพระเจ้า พระผู้ทรงสร้างได้ปลูกฝังความรักที่จะแสวงหาปัจจัยไว้ในคนและสัตว์และกระตุ้นให้ทั้งคนและสัตว์ทำงานเพื่อมัน พระองค์ได้ทรงสร้างปัจจัยยังชีพให้เป็นขุมสมบัติแห่งความอุดมสมบูรณ์ที่กว้างใหญ่ไพศาลและมั่งคั่งไม่รู้จบ ทั้งนี้เพื่อที่มนุษย์และสัตว์จะได้ลิ้มรส พระองค์ทรงทำให้ลินสามารถแยกแยะอาหารและเครื่องดื่มรสชาติต่างๆ ด้วยเหตุนี้ ความกรุณาของพระเจ้าจึงเป็นความจริงที่ชัดเจน เข้าใจได้ น่าประหลาดและมีความสุขที่สุดของจักรวาล

เนื่องจากทุกสิ่งล้วนอยู่โดยรอบและมุ่งตรงไปยังความกรุณาของพระเจ้า ดังนั้น ปัจจัยจึงเกิดขึ้น ดำรงอยู่และชี้ไปสู่การขอบคุณ ทั้งนี้เพราะความจำเป็นและความต้องการความกรุณาของพระเจ้าเป็นการขอบคุณโดยธรรมชาติและความสุขความพึงพอใจที่มาจากความกรุณาของพระองค์คือการขอบคุณโดยไม่รู้ตัว ทั้งสองอย่างนี้มีอยู่ในสิ่งมีชีวิตทั้งหมดเหมือนกัน คนที่เปลี่ยนธรรมชาติของการขอบคุณโดยการหลงผิดและการปฏิเสธนั้นกำลังล่องเข้าไปสู่การนำสิ่งอื่นมาเป็นภาคีร่วมกับพระเจ้า

รูปแบบที่สวยงามของความมั่งคั่งสมบูรณ์ ธรรมชาติและกลิ่นคือการเชิญชวนไปสู่การขอบคุณ โดยการกระตุ้นความต้องการในสิ่งมีชีวิตและนำสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นสำนึกในบุญคุณและเคารพความกรุณาของพระเจ้า ธรรมชาติและกลิ่นกระตุ้นสัตว์ให้แสดงความขอบคุณโดยลักษณะท่าทางของมันและมนุษย์ทำเช่นนั้นเหมือนกันโดยลิ้นและการกระทำ นอกจากนี้แล้ว มันยังทำให้สิ่งมีชีวิตพบกับความสุขและความพึงพอใจอันยิ่งใหญ่ที่สุดโดยการแสดงความขอบคุณ

พูดอีกอย่างหนึ่งก็คือ ในการแสดงถึงความเมตตาฉันนั้น เจ้าของชมพูทวีปแห่งความกรุณาและความโปรดปรานที่ให้ความสุขอย่างถาวร และเบื้องหลังความสุขชั่วคราวนี้ทำให้มนุษย์ได้รับประสบการณ์ความสุขอันถาวรของสวรรค์ได้ในโลกใบนี้ ปัจจัยยังชีพจะกลายเป็นทรัพย์สินอันมั่งคั่งอย่างที่ไม่อาจประมาณค่าได้ก็โดยการขอบคุณ แต่มันจะแทบไม่มีค่าอะไรเลยถ้าไม่มีการแสดงความขอบคุณ

ดังที่ได้อธิบายไว้ในคำพูดที่หกว่า ถ้าความรู้สึกในการรับรสของลิ้นถูกใช้เพื่อพระเจ้า เพื่อแยกประเภทปัจจัยยังชีพด้วยเจตนาที่จะขอบคุณ มันก็กลายเป็นผู้ตรวจสอบที่มีความขอบคุณและเป็นผู้ควบคุมที่มีเกียรติของคลังสมบัติแห่งความเมตตาอันไม่สิ้นสุดของพระผู้เป็นเจ้า แต่ถ้าความรู้สึกนี้ถูกใช้ไปเพื่อตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกายและไม่ขอบคุณผู้ประทานปัจจัย มันก็เป็นแค่เพียงคนเฝ้ายามโรงงานของท้อง คนเฝ้าประตูกระเพาะเนื่องจากการไม่ขอบคุณทำให้บ่าวของความกรุณานั้นตกต่ำลง ธรรมชาติของปัจจัยและบ่าวอื่นๆของมัน (กล่าวคือ อากาศ แสงสว่างและน้ำ) ก็จะลดตัวลงสู่ตำแหน่งที่ต่ำสุดและมีคุณสมบัติตรงข้ามและต่อต้านวัตถุประสงค์ของพระผู้ทรงสร้างจักรวาล

การแสดงความขอบคุณสามารถรับรู้ได้โดยความพึงพอใจและความมัยยัสต์ ความยินยอมและความสำนึกในบุญคุณ การไม่แสดงความขอบคุณสามารถรับรู้ได้โดยความโลภและความสิ้นเปลือง ความเนรคุณและการบริโภคโดยไม่คำนึงถึงว่าจะอะไรเป็นท่อนุมิตีและอะไรเป็นที่ต้องห้าม ความโลภก่อให้เกิดความเสื่อมทรมและความอภัยศ อาจกล่าวได้ว่ามดที่มีชีวิตทางสังคมถูกย่ำอยู่ได้เท่าเพราะว่าความโลภของมันทำให้มันสะสมเมล็ดข้าวนับพันเมล็ด ในขณะที่เมล็ดข้าวเพียงไม่กี่เมล็ดก็เพียงพอสำหรับมันแล้ว แต่ผึ้งบินอยู่ข้างบนเนื่องจากความพอใจของมันและยังให้น้ำผึ้งแก่มนุษย์อยู่

พระผู้ทรงเมตตา พระนามอันยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้าที่ตามหลังคำว่าอัลลอฮ์ซึ่งเป็นพระนามเฉพาะและเป็นนามที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของบรรดาพระนามทั้งหลายนั้นเกี่ยวข้องกับความกรุณาปราณี ความหมายแรกและเป็นความหมายที่ชัดเจนที่สุดของพระผู้ทรงเมตตาคือผู้ประทานปัจจัยยังชีพ เราผูกพันเกี่ยวข้องกับพระนามนั้นโดยการแสดงความขอบคุณ ในบรรดาการขอบคุณหลากหลายรูปแบบนั้น การมาฆประจำวันตามเวลาที่กำหนดไว้เป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดที่สุด

การขอบคุณประกอบไปด้วยความเชื่ออย่างจริงจังและการประกาศความเป็นหนึ่งเดียวของพระเจ้า คนที่กินแอปเปิลและกล่าวว่า “บรรดาการสรรเสริญและการขอบคุณเป็นของอัลลอฮ์” นั้นประกาศว่าแอปเปิลมาจากพระหัตถ์ของพระผู้ทรงอำนาจ เป็นของขวัญจากคลังแห่งความเมตตาของพระองค์และถือว่าทุกสิ่งมาจากพระหัตถ์แห่งอำนาจของพระเจ้าและเห็นความเมตตาของพระองค์ในทุกสิ่ง

ผมจะชี้ให้เห็นถึงการขาดทุนอย่างหนึ่งซึ่งผู้ไม่ขอบคุณได้รับ เมื่อมนุษย์ขอบคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งที่อร่อย ความผ่องใสก็เกิดขึ้นและกลายเป็นผลไม้แห่งสวรรค์ นอกจากความสุขทางวัตถุแล้ว มันยังให้ความเบิกบานทางจิตใจอย่างมากมายและถาวรด้วยเพราะมันทำให้คนนึกถึงมันว่าเป็นความโปรดปรานจากความเมตตาของพระเจ้า ดังนั้น อาหารอะไรก็ตามที่พระเจ้าประทานมาในฐานะความอุดมสมบูรณ์ก็จะส่งผลทางจิตวิญญาณของมันไปยังโลกเบื้องบนที่ไม่มีตัวตนทั้งนี้เพราะการขอบคุณ หลังจากนั้น มันก็จะถูกย่อยเพื่อไปเลี้ยงร่างกายและถูกขับถ่ายออกมากลายเป็นสารในดิน หากปราศจากการขอบคุณ ความสุขทางวัตถุนี้จะมีผลเป็นความเศร้าในที่สุดเพราะมันจะหายไปและอาหารก็จะกลายเป็นสิ่งสิ้นเปลือง ความอุดมสมบูรณ์ที่สามารถนำมาบริโภคได้นั้นจะสร้างความสุขและให้ผลที่ถาวรโดยการขอบคุณ หากปราศจากการขอบคุณ ความอุดมสมบูรณ์เหล่านั้นก็จะกลายเป็นรูปแบบต่ำสุด

ของธรรมชาติที่เลวที่สุด คนที่ไม่รู้จักการขอบคุณจึงเห็นมันเป็นเพียงสิ่งที่กินเข้าไปแล้วก็ขับถ่ายออกมาเท่านั้นเนื่องจากพวกเขาไม่ใส่ใจจิต

ความกรุณาของพระเจ้าสมควรที่จะได้รับความรัก ในขณะที่การขอบคุณพระเจ้าทำให้ความรักนี้เป็นความรักที่สูงส่งและถาวร (ความรักพระเจ้า) ความรักของคนที่ไม่ใส่ใจและหลงผิดที่มีต่อความกรุณาของพระองค์นั้นเป็นความรักแบบธรรมชาติของสัตว์ ลองพิจารณาดูเอาเองก็แล้วกันว่าคนประเภทนี้ขาดทุนมากมายเพียงใด !

มนุษย์มีความต้องการปัจจัยยังชีพเป็นอย่างยิ่ง พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาเป็นเหมือนกระจกที่สะท้อนพระนามของพระองค์ เป็นปฎิหาริย์แห่งอำนาจที่สามารถขยับน้ำหนักและรับรู้ถึงสิ่งที่มีอยู่ในคลังสมบัติแห่งความเมตตาของพระองค์และเป็นตัวแทนบนโลกที่สามารถยังรู้ปรากฏการณ์อันล้ำลึกแห่งพระนามของพระองค์ได้ ด้วยเหตุนี้ มนุษย์จึงต้องการความกรุณาของพระเจ้าทั้งทางด้านวัตถุและจิตวิญญาณ ด้วยการมีลักษณะที่สามารถทำความเข้าใจเช่นนั้น มนุษย์จึงสามารถบรรลุถึงตำแหน่งที่สูงที่สุด (การเป็น “รูปแบบที่ดีที่สุด” ของการสร้างสรรค์) โดยการขอบคุณพระเจ้าเท่านั้น หากไม่มีการขอบคุณพระเจ้าแล้ว พวกเขาก็จะทำบาปที่ร้ายแรงที่สุดและตกอยู่ในสภาพที่ต่ำที่สุด

มีหลักสี่ประการสำหรับการเป็นบ่าวผู้กตัญญูและเป็นที่รักของอัลลอฮ์ดังต่อไปนี้ :-

ในการรู้ตัวเองว่าไม่มีความสามารถต่อหน้าพระเจ้านั้นมีสิ่งจำเป็นสี่ประการ สิ่งสำคัญที่สุดคือการขอบคุณพระเจ้า นั่นคือ ยอมรับว่าตัวเองไม่มีความสามารถแต่ประการใดเลย ตัวเองยากจน กระจือหรือร้นและขอบคุณพระเจ้า

โอ้อัลลอฮฺด้วยความเมตตาของพระองค์โปรดให้เราเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ขอบคุณ โอ้ พระผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ มหาบริสุทธิ์ยิ่งแต่

พระองค์ เรารู้เท่าที่พระองค์ทรงสอนเรา พระองค์เป็นผู้ทรงรอบรู้ผู้ทรงปรีชา-
ญาณ โอ้อัลลอฮฺ โปรดประทานความจำเริญและความสันติแก่มุฮัมมัดนายน
ของเรา เจ้าแห่งการขอบคุณและการสรรเสริญ และแก่ครอบครัวของท่านและ
บรรดาสาวกของท่านด้วยเทอญ อามีน

สุดท้ายแห่งการขอพรของพวกเขาคือ “บรรดาการสรรเสริญเป็น
ของอัลลอฮฺ” (กุรอาน 10:10)

